sygn. akt: **D 1/23**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: radca prawny **Tomasz Marzec**
Sędziowie: radca prawny **Bożena Bielecka - sprawozdawca**
radca prawny **Paweł Cegiełko**

Protokolant Joanna Kowalska

w obecności **Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Patrycji Kozłowskiej-Kalisz**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…)r. sprawy **aplikanta radcowskiego** (…), syna (…), ur. (…)r. w (…), zam. (…),

obwinionego o to, że:

w dniu (…)r. w (…), sporządził pracę na kolokwium z prawa administracyjnego dla aplikantów trzeciego roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odbywającego się w formie zdalnej, poprzez skopiowanie i niewielką modyfikację pracy z pliku innej aplikantki - (…),
tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014)

I. Uznaje obwinionego **aplikanta radcowskiego** (…)winnym tego, że:

w dniu (…)r. w (…), sporządził pracę na kolokwium z prawa administracyjnego dla aplikantów trzeciego roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odbywającego się w formie zdalnej, poprzez skopiowanie i niewielką modyfikację pracy z pliku innej aplikantki - (…),
tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego *Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014)*

i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach

prawnych uwzględniając wniosek Obwinionego o wydanie orzeczenia o ukaraniu i wymierzenie Obwinionemu określonej kary dyscyplinarnej, na postawie art. 387 § 1 i 2 KPK w zw. art. 74^1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych, orzeka wobec Obwinionego karę nagany.

II. Na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionego aplikanta radcowskiego (…)na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1.785 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt pięć złotych 00/100).

……	……..	……..
Przewodniczący	Członkowie	
r.pr. Tomasz Marzec	r.pr. Bożena Bielecka	r.pr. Paweł Cegiełko

sygn. akt D 1/23

UZASADNIENIE

Na rozprawie w dniu (…)r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpoznał sprawę z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o ukaranie aplikanta radcowskiego (…)obwinionego o to, że w dniu (…)r. w (…), sporządził pracę na kolokwium z prawa administracyjnego dla aplikantów trzeciego roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odbywającego się w formie zdalnej, poprzez skopiowanie i niewielką modyfikację pracy z pliku innej aplikantki - (…),
tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego *Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)*

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, ustalił co następuje:

W dniu (…)r. do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło zawiadomienie Wicedziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego przez aplikanta radcowskiego (…), polegającego na tym, iż w dniu (…)r. sporządził pracę na kolokwium z prawa administracyjnego dla aplikantów trzeciego roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odbywającego się w formie zdalnej poprzez skopiowanie i niewielka modyfikację pracy z pliku innej aplikantki – (…).

W dniu (…)r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowił (sygn. akt. RD (…)) o wszczęciu dochodzenia przeciwko aplikantowi radcowskiemu (…) o przewinienie dyscyplinarne określone w 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r.).

W dniu (…)r. została przesłuchana w charakterze świadka radca prawny (…), która potwierdziła, że w (…)r. jako aplikantka radcowska pisała kolokwium z prawa administracyjnego w formie zdalnej. Po zdaniu pracy ok. 30 minut po regulaminowym czasie zadzwonił do niej (…), kolega z aplikacji z prośbą o przesłanie na jego maila jej pracy w celu porównania. Zgodnie z prośbą przesłała swoją pracę po koleżeńsku (…). Dopiero od (…) dowiedziała się, co stało się z jej pracą. Nie kolegowała się z (…), i nie wiedziała dlaczego zadzwonił właśnie do niej z prośbą o przekazanie pracy.

W dniu (…)r. aplikantowi radcowskiemu (…)został przedstawiony zarzut, iż w dniu (…)r. sporządził pracę na kolokwium z prawa administracyjnego dla aplikantów trzeciego roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odbywającego się w formie zdalnej poprzez skopiowanie i niewielka modyfikację pracy z pliku innej aplikantki – (…), tj.

popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r.).

W trakcie przesłuchania w charakterze Obwinianego w dniu (…)r. aplikant radcowski (…), przyznał się do zarzucanego mu przewinienia i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, iż w dniu (…)r. kiedy było kolokwium z prawa administracyjnego, źle się czuł, miał nawroty choroby i związane z tym problemy z pamięcią, przebywał w szpitalu lub w mieszkaniu w Warszawie w którym się zatrzymał i dlatego miał też problemy informatyczne związane z zalogowaniem się na egzamin. Zeznał, że nie mógł się zalogować, dlatego też komisja wykluczyła go z egzaminu. Komisja próbowała się z nim skontaktować, jednak nie miał połączenia internetowego. Dostał informacje telefoniczną, że został wykluczony z egzaminu, bo miał zbyt długa przerwę w logowaniu. Przed wykluczeniem dostał zadanie egzaminacyjne. Po kolokwium przekazywali sobie między znajomymi odpowiedzi z kolokwium. Poprosił koleżankę (…)o udostępnienie jej rozwiązania kazusu. Dostał edytowalną wersję jej pracy. Postanowił jednak odesłać swoja pracę na adres mailowy komisji, choć wiedział, że jest już po kolokwium i praca jego nie będzie zaakceptowana przez komisję. Wiedział, że i tak jest już wykluczony z egzaminu, ale z uwagi na stan zdrowia było mu wszystko jedno. W (…) r. nie zaliczył żadnego kolokwium i powtarzał ten rok aplikacji. Na dzień składania wyjaśnień zaliczył wszystkie kolokwia z 3 roku. Obwiniony żałował tego co się stało i przeprosił za zaistniałą sytuację, obiecał że to więcej się nie powtórzy, wyciągnął wnioski na przyszłości. Według niego karą jest to, że musiał powtarzać rok i ponieść dodatkowe koszty.

W dniu (…)r. Rzecznik Dyscyplinarny wydał postanowienie o zamknięciu dochodzenia.

W dniu (…)r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, sporządził wniosek o ukaranie aplikanta radcowskiego (…)obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r).

Na rozprawie w dniu (…)r. stawił się Obwiniony aplikant radcowski (…)wraz ze swoim obrońcą adwokatem (…).

Przed rozpoczęciem przewodu sądowego Przewodniczący poinformował, że (…)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło pismo Obwinionego z dnia (…)r. stanowiące odpowiedź na wniosek o ukaranie, zawierające wnioski dowodowe oraz prośbę o rozważenie wymierzenia kary uzgodnionej z Obwinionym. Do wniosku została dołączona dokumentacja medyczna.

Obrońca Obwinionego poparł idę wynikającą z pisma wniesionego przez Obwinionego i wniósł o uzgodnienie kary z Rzecznikiem Dyscyplinarnym. Według Obrońcy powyższy wniosek jest uzasadniony, gdyż Obwiniony przyznał się do winy, powtarzał rok. Obrońca złożył wniosek o wydanie orzeczenia o ukaraniu Obwinionego karą nagany i obciążenie go kosztami procesu, uzasadniając, że okoliczności popełnienia deliktu dyscyplinarnego i wina Obwinionego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania dyscyplinarnego zostały osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

Rzecznik Dyscyplinarny nie sprzeciwił się uwzględnieniu takiego wniosku .

W związku z uwzględnieniem wniosku obrońcy Obwinionego i braku sprzeciwu Rzecznika Dyscyplinarnego rozprawa Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego była prowadzona w trybie art. 387 kodeksu postępowania karnego zw. z art. 74^1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za ujawnione dowody wskazane we wniosku o ukaranie oraz dokumenty przedłożone przez Obwinionego i jego Obrońcę.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawny w Lublinie, zważył co następuje:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, procedował
w niniejszym postępowaniu w trybie art. 387 kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z cyt. przepisem sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku.

Zawarty w § 2 warunek uwzględnienia wniosku odnosi się do okoliczności popełnienia przestępstwa i winy, które nie mogą budzić wątpliwości. Warunek ten stanowi gwarancję przestrzegania zasady prawdy materialnej. Zwrot „okoliczności popełnienia przestępstwa" obejmuje kwestię popełnienia czynu przez określoną osobę. Chodzi tu o dowodowe ustalenie sprawstwa. Natomiast określenie „wina" ma w tym przypadku charakter autonomiczny, niezwiązany tylko
z pojęciem winy na gruncie Kodeksu karnego (art. 1 § 3 k.k.). Chodzi o stwierdzenie przesłanek poniesienia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, w tym właściwą ocenę prawną czynu (art. 1 § 1–3 k.k.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się przy tym zasadnie, że użyte w art. 387 § 2 sformułowanie, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, oznacza, że brak wątpliwości dotyczy przestępstwa zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia i odnosi się do realizacji wszystkich niezbędnych znamion tego czynu, a w konsekwencji jego kwalifikacji prawnej, rodzaju i stopnia zawinienia, skutku przestępnego działania, rozmiaru wyrządzonej szkody, które mają wpływ na kształt i rozmiar

odpowiedzialności karnej oskarżonego (zob. np. wyrok SN z 4.10.2013 r., III KK 168/13, LEX nr 1388227). Zawarty w § 2 warunek, aby cele postępowania zostały osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, oznacza konieczność rozważenia, czy zostaną zrealizowane cele procesu karnego wskazane w art. 2 § 1k.pk. Chodzi tu zwłaszcza o trafną represję karną oraz uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r. III KS 19/21 (LEX nr 3322039), możliwość ograniczenia przewodu sądowego i wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego uzależniona jest od spełnienia szeregu warunków (art. 387 § 1-3 k.p.k.), wśród których niezbędny jest wzgląd na osiągnięcie celów procesu karnego (art. 2 § 1 k.p.k.), mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Jednym z tych celów jest zasada trafnej reakcji karnej oraz - w dalszej kolejności - zasada prewencji ogólnej. Każdorazowe badanie przesłanek dobrowolnego poddania się karze obejmować musi te aspekty, a dla czuwania przez sąd nad właściwą realizacją powyższych zasad ustawodawca stworzył możliwość między innymi uzależnienia uwzględnienia wniosku od jego modyfikacji we wskazanym przez Sąd kierunku (art. 387 § 3 k.p.k.) lub w ostateczności skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Z normatywnej treści art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wprost wynika, że radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Natomiast, w świetle regulacji Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym .

Wobec ustalonego stanu faktycznego i prawnego, postępowanie aplikanta radcowskiego (…)ocenione zostało przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny jako naganne i zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego adekwatną formą reakcji na stwierdzone przewinienie dyscyplinarne było wymierzenie Obwinionemu zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych kary nagany.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, dokonując wymiaru kary wziął pod uwagę wszelkie aspekty przedmiotowej sprawy mające wypływ na wymiar kary i uznał, że wymierzona kara jest odpowiednia i adekwatna do winy aplikanta radcowskiego oraz okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Nałożona kara powinna przyczynić się do zapobieżenia popełnienia przez Obwinionego podobnych czynów w przyszłości, a jej dolegliwość ma na celu aspekt wychowawczy.

Wymierzając Obwinionemu karę nagany Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie uznał również, iż kara ta jest adekwatna do wagi i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez Niego przewinienia dyscyplinarnego, a poprzez swoją dolegliwość kara ta

spełni swoją funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, jaka przypisywana jest instytucji kary.

Kara dyscyplinarna ma na celu zarówno prewencję szczególną tj. odstraszając poprzez kształtowanie przyszłych, prawidłowych zachowań Obwinionego, który odczuwając dolegliwość kary nie powróci do nagannego działania oraz prewencję ogólną, mającą na celu uświadomienie innych osób i kształtowanie właściwych postaw. Wymierzony rodzaj kary ma na celu wzbudzenie w ukaranym wolę współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanych postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz przestrzegania porządku prawnego.

Wymierzając Obwinionemu karę nagany Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę fakt że Obwinimy aplikant radcowski (…)przyznał się do zarzuconego mu czynu, wyraził skruchę, przeprosił za swoje zachowanie. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż Obwiniony nie był karany za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 70[4] ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

……	……..	……..
Przewodniczący	Członkowie	
r.pr. Tomasz Marzec	r.pr. Bożena Bielecka	r.pr. Paweł Cegiełko